

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ
মূল প্ৰবেশদ্বাৰ

আমাৰ মহাবিদ্যালয় প্ৰাপ্তত থকা শহীদ বেদী

মহাবিদ্যালয়ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকৰী সমিতি ১৯৯৬-৯৭ ইং চন

শিৱ হৈ : (বাওফালৰপৰা) : তাহিবা বেগম (ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা), সভাজিৎ কলিতা (আলোচনী সম্পাদক), বতন বৰুৱা (সাধাৰণ সম্পাদক),
 প্ৰশান্ত কলিতা (ক্ৰীড়া সম্পাদক), নেপোলিয়ন ৰাজ (সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক), তুপেন নাথ (সহঃ আলোচনী সম্পাদক), প্ৰণৱজ্যোতি ৰাজ (ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক),
 বহিঃ (বাওফালৰপৰা) : অধ্যাপক যুগেন শৰ্মা (তত্ত্বাৱধায়ক, জৱাহৰ জ্যোতি), অধ্যাপিকা জয়শ্ৰী ভূঞা (তত্ত্বাৱধায়িকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা), অধ্যাপক ধৰ্মকান্ত বৰুৱা
 (তত্ত্বাৱধায়ক, সমাজ সেৱা), ভৰত্ৰাণ্ড অক্ষয় বসন্ত কুমাৰ দত্ত (সভাপতি), অধ্যাপক হিৰ্জেন দাস (তত্ত্বাৱধায়ক, ক্ৰীড়া বিভাগ), অধ্যাপক লিলীপ দাস ।
 অনুপস্থিত : অধ্যাপক যদন কাকতি (উপ-সভাপতি), অধ্যাপক অৱগী কুমাৰ দাস (তত্ত্বাৱধায়ক, খেল বিভাগ), অধ্যাপক মুনীৰ (তত্ত্বাৱধায়ক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা)
 অধ্যাপক কমলেশ্বৰ ঠাকুৰীয়া (তত্ত্বাৱধায়ক, সাংস্কৃতিক বিভাগ), অধ্যাপক লক্ষীকান্ত শৰ্মা (তত্ত্বাৱধায়ক, তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ), জিতু মহন্ত (সম্পাদক, খেল বিভাগ),
 আনন্দ বানা (সম্পাদক, তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ), জগত চন্দ্ৰ দাস (সম্পাদক, সাংস্কৃতিক বিভাগ) বিনয় কুমাৰ (সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ) ।

জব্বাহৰ জ্যোতি

উনবিংশ সংখ্যা

১৯৯৬-৯৭ চন

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া শাখা

বিষয়	পৃষ্ঠা	লেখক/লেখিকা
সম্পাদকীয়		
কবিতা :		
১ পতিতা	১	আনন্দ বাণা
২ মোৰ পণ	২	বশিষ্ঠ দেৱশৰ্মা
৩ অনাকাঙ্ক্ষিত	৩	অৰূপ বায়
৪ উপলব্ধি	৩	আমিন মিজানুৰ বহমান
৫ বহাগ	৪	ধীশেন বৰুৱা
৬ মিছিল	৫	মিচ্ দীপশিখা দাস
৭ সময়ে কথা কব	৫	মিচ্ গীতা ডেকা
৮ মই কনকলতা	৬	উপেন কুমাৰ দাস
৯ গীত	৭	অধ্যাপক প্ৰাণেশ্বৰ নাথ
১০ তেওঁক লগ পালে	৮	দেৱজিৎ বৰা
১১ বিষয় সংলাপ	৯	বসন্ত কুমাৰ দত্ত, ভাবপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
গল্প :		
১২ গতানুগতিক	১০	সুশীল পাটোৱাৰী
১৩ নয়না	১২	বিষ্ণুবাম দাস
১৪ অনুভাপ	১৫	জাহাৰ আলী

বিষয়	পৃষ্ঠা	লেখক/লেখিকা
১৯. বেল জামিত	২০	সত্যজিত কলিতা
২০. বালিঘৰ	২৩	মিছ জাহিবা বেগম
(প্রবন্ধ :)		
২১. প্রাচীন অসমৰ সাজপাৰ আৰু অলংকাৰ	২৮	মিছ বৰ্ণালী দাস
২২. গান্ধীজীৰ সান্নিধ্যত এগৰাকী মহীয়সী নাবী	৩১	অধ্যাপক লক্ষীকান্ত শৰ্মা
২৩. অসমৰ বৰ্তমান নিবনুৱা সমস্যা আৰু ইয়াৰ সমাধান	৩৬	আনন্দ বাণা
২৪. চব্বাই- ইয়াৰ উৎপত্তি আৰু জীৱন কাহিনীৰ চমু আভাস	৩৯	মোবাচ্ছিৰ হাছান
২৫. বিভাগীয় সম্পাদক/সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন	৪৩	
২৬. ১৯৯৬-৯৭ চনৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' উপলক্ষে পঢ়া বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ ফলসমূহঃ	৬১	

সংস্কৃত-দৰ্শন

ভাষা আৰু সাহিত্য

প্ৰত্যেক জাতিৰেই নিজস্ব ভাষা আছে আৰু সেই ভাষাৰ মাধ্যমত গঢ়ি উঠে জাতিৰ সাহিত্য। ভাষা বিনে সাহিত্য সৃষ্টি হ'ব নোৱাৰে; কিন্তু সাহিত্য নোহোৱাকৈ ভাষা থাকিব পাৰে। সেয়ে কোৱা হয় যে ভাষাবৃক্ষৰ সৌৰভময় পুষ্পস্বৰূপ হ'ল সাহিত্য। সাহিত্যৰ যোগেদিহে জাতিৰ মানসিক বিকাশ আৰু ইয়াৰ সৌন্দৰ্যবোধৰ ধাৰা পৰিলক্ষিত হয়। লগতে সেই জাতিৰ অতীত আৰু বৰ্তমানৰ পৰিচয় আৰু আনকি ভৱিষ্যত জীৱনৰ সম্ভাৱনাৰ ইংগিতো পোৱা যায়। মুঠতে জাতি এটা শিক্ষা-দীক্ষা, কলা-সংস্কৃতি আৰু সমাজৰ প্ৰকৃত পৰিচয় জাতিটোৰ সাহিত্য অধ্যয়নৰ যোগেদিহে পাব পাৰি। সেয়ে সাহিত্য হ'ল জাতিৰ দাপোণ স্বৰূপ।

ভাৰতৰ উত্তৰ পূব কোণত অৱস্থিত অসমৰ প্ৰধান ভাষা আৰু সাহিত্য হ'ল অসমীয়া। অসমীয়া সাহিত্য হ'ল অসমীয়া সাংস্কৃতিক জীৱনৰ প্ৰতীক। এই অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্য বিভিন্ন যুগৰ বিভিন্ন অৱস্থাৰ মাজেদি পাব হৈ বৰ্তমানৰ অৱস্থাত উপনীত হৈছে। স্বীকাৰ্য যে অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্যই বৰ্তমান ভাৰতত এক শক্তিশালী পৰ্যায়ত অৱস্থিত হৈছে। উদাহৰণ স্বৰূপে বিগত কেইবছৰমানত অসমীয়া চুটিগল্প কেইটামান সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত সমাদৃত হৈছে।

নিজ ভাষা আৰু সাহিত্যৰ

প্ৰতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৰ্তব্যঃ

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হ'ল দেশৰ ভৱিষ্যত। তেওঁলোকৰ মাজৰপৰা যেনেকৈ ৰাজনীতিবিদ, বিজ্ঞানী, সাংবাদিক, দেশ নেতা আদি ওলাব, ঠিক তেনেকৈ কবি-সাহিত্যিকো ওলাব। কিন্তু একেদিনাই কোনেও সাহিত্যিক হ'ব নোৱাৰে। ভৱিষ্যতে এজন সু-লেখক বা সু-সাহিত্যিক হ'ব লাগিলে ছাত্ৰাৱস্থাতে পৰা লাগিব তেওঁৰ সাহিত্য চৰ্চা আৰু সাধনা। কোৱা বাহুল্য যে শিক্ষানুষ্ঠান এখনৰ

মুখপত্ৰই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাহিত্য চৰ্চা কৰাৰ সুবিধাকণ আগবঢ়ায়। সেয়ে তেওঁলোকে আলোচনীৰ মাধ্যমেদি ছাত্ৰাৱস্থাত সাহিত্য চৰ্চা কৰা উচিত। কেৱল প্ৰতিভা থাকিলে নহ'ব। প্ৰতিভাৰ কলি মেল খুওৱাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ লাগিব ঐকান্তিক চেষ্টা আৰু সাধনা।

লেখক-লেখিকাৰ কৰ্তব্য

সত্যৰ সন্ধানই হ'ল সাহিত্যৰ মূল লক্ষ্য। এই উদ্দেশ্য আগত ৰাখি লেখক-লেখিকাই কাপ হাতত লোৱা উচিত। কালজয়ী সাহিত্য সৃষ্টিত সাহিত্যৰ এই মূল লক্ষ্যৰ প্ৰতি তেওঁলোক সচেতন হ'ব লাগিব। জগত বৰ্ণেণ লেখক-লেখিকাসকলে এই উদ্দেশ্যৰপৰা আঁতৰি অহা নাছিল আৰু সেয়ে তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ লিখনিৰ যোগেদি অক্ষয় খ্যাতি লাভ কৰিছে। নবিন লেখক-লেখিকাই এই উদ্দেশ্যত ব্ৰতী হ'লেহে নিজ সাহিত্য সমৃদ্ধ কৰা ক্ষেত্ৰত অৰিহণা যোগাব পাৰিব।

তেওঁলোকে আৰু এটা কথাই মন কৰিব লাগিব যে মানৱ জীৱন সম্পৰ্কে নিজস্ব দৃষ্টিভঙ্গী নহ'লে শিল্পকৰ্মৰ স্থায়ী সৃষ্টি হ'ব নোৱাৰে। আনহাতে নিজ সাহিত্যৰ উপৰিও আন আন সাহিত্যৰ ন-ন চিন্তাসমূহৰ লগত তেওঁলোকৰ যোগসূত্ৰ থাকিব লাগিব। সেয়ে তেওঁলোকৰ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজন। অধ্যয়নৰ উপৰিও সাহিত্য চৰ্চা আৰু সাধনাত তেওঁলোকে সততাবে ব্ৰতী হ'ব লাগিব।

স্বীকাৰ্য যে সাহিত্য সৃষ্টিৰ বাবে এক মুক্ত পৰিবেশৰ প্ৰয়োজন। ইয়াৰ উপৰি গভীৰ শিল্পকৰ্মৰ সৃষ্টি একমাত্ৰ বৌদ্ধিক পটভূমিতহে সম্ভৱপৰ হৈ উঠে। কিন্তু বৰ্তমান আমাৰ দেশত হত্যা, লুণ্ঠন, দুৰ্নীতি, অন্যান্য-অবিচাৰ, সামাজিক জীৱনৰ মূল্যবোধহীনতা আৰু ৰাজনৈতিক নেতৃত্বৰ এক কৰুণ বিফলতাই লেখক-লেখিকাসকলক বিভ্ৰান্ত কৰাটো স্বাভাৱিক। কিন্তু এনে পৰিস্থিতিয়েও এজন সহৃদয় সাহিত্যিকৰ সাহিত্য সৃষ্টিত

যথেষ্ট সমল যোগাব পাৰে। উল্লেখযোগ্য যে সাহিত্যৰ একমাত্ৰ বিষয় হ'ল মানুহ। এনে পৰিস্থিতিত মানৱ জীৱনৰ হাহাকাৰ, সাহিত্যত প্ৰতিফলিত কৰিব লাগিব আৰু মুক্তিৰ পথৰ সন্ধান দি সত্য আৰু সুন্দৰৰ প্ৰতি ইয়াক আকৰ্ষিত কৰাৰ প্ৰেৰণা সাহিত্যিকে দিব লাগিব। লেখক-লেখিকাসকলে এই দিশটোৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সাহিত্য ৰচনাত ব্ৰতী হোৱা আৱশ্যক।

বিদেশী সাহিত্য অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা

স্বীকাৰ্য যে বিদেশী সাহিত্যৰ অধ্যয়ন আমাৰ লেখক-লেখিকাসকলৰ বাবে অতি প্ৰয়োজন। বিভিন্ন ভাষাত ৰচিত হ'লেও বিশ্ব সাহিত্যৰ বিষয় হ'ল কেৱল মানুহ। এই বিশ্ব সাহিত্যৰ এটি স্পষ্ট ধাৰণা থকা তেওঁলোকৰ প্ৰয়োজন। উল্লেখযোগ্য যে অসমীয়া সাহিত্যৰ 'জোনাকী যুগত' আমাৰ কবিসকলে ইংৰাজী ৰোমাণ্টিক কবিতাৰদ্বাৰা প্ৰভাৱান্বিত হৈছিল আৰু সেই কাৰণে তেওঁলোকে অসমীয়া জাতীয় জীৱন, লোকগীত আৰু আনকি অসমৰ প্ৰকৃতিৰ মাজত এটি নতুন সুৰ আৰু ছন্দ বিচাৰি পাইছিল। যুদ্ধোত্তৰ অসমীয়া লেখক-লেখিকাসকলে আকৌ পশ্চিমীয়া সাহিত্যৰ নতুন সৃষ্টিৰে নিজৰ ৰচনাবাজিক সমৃদ্ধ কৰিব পাৰিছিল। এইখিনিতে অনুবাদ সাহিত্যৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথাও উনুকিয়াব পাৰি। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ভাষাৰ গ্ৰন্থসমূহ অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা নথকা নহয়। অনুবাদ সাহিত্যই বিভিন্ন জাতি-উপজাতিৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, সমাজ-সংস্কৃতি আদিৰ বিষয়ে জ্ঞান অৰ্জন কৰাত আমাক সহায় কৰে। ইয়ে লেখক-লেখিকাৰ ৰচনাৰ মান উন্নত কৰাত সহায় কৰে। উল্লেখযোগ্য যে আমি ইংৰাজী ভাষাৰ গ্ৰন্থ পঢ়িবলৈ পাওঁ। কিন্তু ভাৰতৰ আন আন ৰাজ্যৰ ৰচিত গ্ৰন্থসমূহ আমি কমেই পঢ়িবলৈ পাওঁ। সেয়ে সেই গ্ৰন্থসমূহ অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। এই অনুবাদ সাহিত্য অধ্যয়নৰ যোগেদি সেই ৰাজ্যসমূহৰ মানুহৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন জনাটোও লেখক-লেখিকাসকলৰ অতি প্ৰয়োজন। এনে ব্যাপক জ্ঞানে তেওঁলোকৰ ৰচনাবাজি সমৃদ্ধ কৰাত নিশ্চয় সহায় কৰিব।

বৰ্তমান যুৱ মানসিকতা আৰু শৈক্ষিক পৰিবেশ

দেশৰ যুৱ শক্তি এক মহান শক্তি। ই এটা বিপ্লৱ

বিজয়ী শক্তি বুলিও ক'ব পাৰি। এই শক্তিয়ে দেশখনক ধ্বংসৰ মুৰ্খলৈ ঠেলি দিব পাৰে। আনহাতে ইয়ে দেশক ভূ-স্বৰ্গতো পৰিণত কৰিব পাৰে। এনে স্থূলত দেশ এখনৰ প্ৰগতি যুৱ শক্তিৰ ওপৰত যথেষ্ট নিৰ্ভৰ কৰে। বুৰঞ্জীৰ পাত লুটিয়াই চালেও পোৱা যায় যে জাতিৰ প্ৰগতিৰ বুনীয়াদ নিৰ্মাণত যুৱশক্তিৰ অবিহণা যথেষ্ট। সেয়ে আমাৰ দেশৰ যুৱ সমাজে দেশখনক প্ৰগতিৰ পথত আগবঢ়াই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট অবিহণা যোগাব লাগিব। উচ্ছৃংখল আৰু হতাশ নহৈ প্ৰতিযোগিতামূলক মনোভাৱেৰে তেওঁলোক আগবাঢ়ি আহিব লাগিব প্ৰত্যেক ক্ষেত্ৰতে নিজ কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ। ছাত্ৰাৱস্থাৰপৰাই তেওঁলোক হ'ব লাগিব অধ্যয়নশীল। অধ্যয়নৰ যোগেদি তেওঁলোকে জ্ঞান অৰ্জন কৰিব লাগিব। কিন্তু সাম্প্ৰতিক কালত একাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অধ্যয়ন বিমুখ হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। অধ্যয়নশীল নহৈ বিষয়সমূহত অতি সীমিত জ্ঞানেৰে পৰীক্ষা দিবলৈ পৰীক্ষা ঘৰত বহে। সুবিধা পালে নকল কৰি কিবা অলপ লিখি পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ প্ৰচেষ্টা চলায়। এনে কাৰ্যত বাধা দিয়া নিৰীক্ষকক গালি-গালাজ কৰা বা দাবি-ধমকি দিয়াৰ মনোবৃত্তি দেখুৱায়। ফলস্বৰূপে শৈক্ষিক পৰিবেশ যে নিম্নগামী হৈছে তাক নুই কৰিবনোৱাৰি। সেয়ে যুৱ সমাজে এনে মানসিকতা পৰিহাৰ কৰি এক সুস্থ পৰিবেশ গঢ়াত আগবাঢ়ি আহিব লাগে। মুঠতে উচ্ছৃংখল পথ পৰিহাৰ কৰি যুৱ সমাজৰ প্ৰতিজনে নীৰৱ সাধক হ'ব লাগে। ভৱিষ্যতে আমাৰ সমাজ আৰু দেশখনক প্ৰগতিৰ পথত আগুৱাই লৈ যোৱাৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য পালন কৰিবলৈ তেওঁলোকে এতিয়াৰপৰাই সচেতন হ'ব লাগিব। তেতিয়া হ'লে এক সুস্থ শৈক্ষিক পৰিবেশ নিশ্চয় ঘূৰি আহিব আৰু তেনে বাতাবৰণতহে দেশৰ সমৃদ্ধি আৰু প্ৰগতি সম্ভৱপৰ হৈ উঠিব।

সম্ভাসবাদ আৰু দুৰ্নীতি

সম্ভাসবাদ আৰু দুৰ্নীতিয়ে আমাৰ দেশখনক বৰ্তমানে সৰ্বস্বান্ত কৰি পেলাইছে। সম্ভাসবাদে সকলোৰে মনত এক আতঙ্কৰ ভাব আনি দিছে। জীৱনৰ নিৰাপত্তা নাইকিয়া কৰিছে। ইয়াৰ উপৰি সম্ভাসবাদ আমাৰ দেশখনৰ প্ৰগতিৰ পথত হেঙাৰ স্বৰূপ হৈ পৰিছে। ইয়ে দেশখনত

হিংসা, লুণ্ঠন, হত্যা আৰু অৰাজকতাৰ জন্ম দিছে। আজি এচাম লোকে দেশৰ কল্যাণসূচক কামত যোগ দিছে। হাতত তেওঁলোকে অস্ত্ৰ তুলি লৈছে আৰু অবাধ গতিত কৰি গৈছে হত্যা, লুণ্ঠন আৰু অপহৰণ। ই স্বীকাৰ্য যে সন্ত্ৰাসবাদে সমস্যা সমাধান নকৰে, বৰং ই বঢ়ায়হে। উল্লেখযোগ্য যে দেশৰ সমস্যা সমাধান কৰিব পাৰি কেৱল শান্তিৰ পৰিবেশত তথা আলোচনাৰ মাধ্যমতহে। আশাকৰোঁ এই সন্ত্ৰাসবাদ আঁতৰি দেশখনলৈ শান্তি আৰু জীৱনৰ নিৰাপত্তা ঘূৰি আহিব। হিংসাৰ পথ পৰিহাৰ কৰি দেশত শান্তি স্থাপন কৰাত সকলোৱে অৰিহণা যোগাওক-এয়ে আমাৰ কামনা।

দুৰ্নীতিৰ কলীয়া ডাৱৰে আমাৰ সমাজ তথা দেশখনক ছাটি ধৰিছে। দেশৰ উচ্চতম পদবীধাৰীৰ পৰা আৰম্ভ কৰি পিয়ন-চকীদাৰলৈকে এই দুৰ্নীতিৰ কলীয়া ডাৱৰ বিয়পি পৰিছে। দুৰ্নীতিৰ শিপাই দুৰাৰোগ্য কেন্সাৰ বেমাৰৰ দৰে এনেদৰে বিয়পিছে যে তাৰ পৰা আমাৰ সমাজ বা দেশখনে মুক্তি পোৱা অসম্ভৱ যেন বোধ হৈছে। সেয়ে আজি সকলোৱে বিশেষকৈ ডেকাচামে এই দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে মাৰবান্ধি থিয় হ'ব লাগিব আৰু তাক নিৰ্মূল কৰিবলৈ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ হ'ব লাগিব। দুৰ্নীতি মুক্ত সমাজ তথা দেশ এখনেহে প্ৰগতিৰ পথত আগবাঢ়ি যাব পাৰে। সেয়ে দুৰ্নীতিক প্ৰশ্ৰয় নিদিবলৈ সকলোৱে সঙ্কল্প লোৱা উচিত।

আমাৰ কৰ্তব্য

ব্যক্তিৰ সমষ্টিয়েই হ'ল সমাজ। সেয়ে সুস্থ সমাজ এখন নিৰ্ভৰ কৰে দেশৰ প্ৰতিজন নাগৰিক বা ব্যক্তিৰ চৰিত্ৰৰ ওপৰত। প্ৰতিজন ব্যক্তি বা নাগৰিক সৎ স্বভাৱ আৰু চৰিত্ৰৰ হ'লেহে সমাজ বা দেশ এখনে প্ৰগতিৰ পথত আগবাঢ়িব পাৰে। একবিংশ শতিকা অভিমুখী আমাৰ বৰ্তমান সমাজ তথা দেশখন নানা সমস্যাবে জৰ্জৰিত। সমাজ বা দেশৰ এই সমস্যাসমূহৰ প্ৰধান কাৰণ হ'ল ব্যক্তিৰ চৰিত্ৰৰ অধঃপতন। আজি আমাৰ সমাজ বা দেশৰ প্ৰতিটো দিশেই অধঃপতনমুখী আৰু দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত। সমাজিক পৰিবেশ ক্ৰমান্বয়ে বেয়াৰ পিনে ঢাল খাইছে। দেশত দৈনন্দিন ঘটনা হ'ল চুৰি,

ডকাইতি, হত্যা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ, ভেটি লোৱা, চৰকাৰী ধন আত্মসাৎ কৰা, দুৰ্নীতি, ভ্ৰষ্টাচাৰ আৰু সন্ত্ৰাসবাদ। এনে অৱস্থাত দেশখনৰ প্ৰতিজন নাগৰিকৰ জীৱনৰ নিৰাপত্তা নাইকিয়া হৈছে। প্ৰত্যেকৰ মনত এক হতাশাৰ ভাবে প্ৰাধান্য বিস্তাৰ কৰিছে। উল্লেখযোগ্য যে আজি আমাৰ সমাজখন ব্যক্তিকেদ্ৰিক হৈ পৰিছে। দেশ বা সমাজৰ কল্যাণৰ প্ৰতি আওকাণ কৰি প্ৰতিজনে কেৱল নিজৰ লাভ বা স্বার্থপূৰণত ব্যস্ত হৈ পৰিছে। গতিকে আজি আমি প্ৰত্যেকেই নিজক এবাৰ বিচাৰ কৰি চোৱাৰ প্ৰয়োজন। প্ৰত্যেকৰে বিবেক নথকা নহয়। ভাল বা বেয়া বুজিব পৰা শক্তি আমাৰ প্ৰত্যেকৰে আছে। সেয়ে প্ৰতিটো কাম আমাৰ নিজৰ বিবেকক প্ৰাধান্য দি কৰা উচিত। আন কথাত প্ৰত্যেকেই নিজৰ কৰ্তব্য কেৱল নিজৰ সৎ সাহস আৰু নৈতিকতাবে কৰি যাব লাগে। শুদ্ধ, সত্য আৰু নৈতিকতাক অগ্ৰাধিকাৰ দিব লাগে। যি কাম কৰিলে সমাজ বা দেশৰ অকল্যাণ হয় তাৰপৰা প্ৰত্যেকে আঁতৰি আহিব লাগে। কোনো কামতে নিজ স্বার্থ পূৰণ বা মুনাফাক আশ্ৰয় দিব নালাগিব। দেশ বা সমাজৰ গঠনমূলক আৰু মঙ্গলকামী কামত আমি আগবাঢ়ি আহিব লাগিব। এনে ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সক্ৰিয় অংশগ্ৰহণ অতি আৱশ্যক। মুঠতে আমি প্ৰত্যেকে সৎ চৰিত্ৰৰ অধিকাৰী হৈ দেশ বা সমাজৰ উন্নতিৰ হকে কাম কৰি গলেহে আমাৰ সকলোৰে কাৰণে ভাল হ'ব আৰু সমাজ বা দেশখনে প্ৰগতিৰ পথত আগবাঢ়িব।

উল্লেখযোগ্য যে জনতাৰ শিল্পী জ্যোতিপ্ৰসাদে ৰূপান্তৰত বিশ্বাস কৰিছিল। সেই কাৰণে শিল্পীজনে কৈছিল, 'ৰূপান্তৰেহে মাথো জগত ধুনীয়া কৰে।' যদি সেয়ে হয় তেন্তে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ দৃষ্টিৰেই আমিও আমাৰ সমস্যা জৰ্জৰিত সমাজ বা দেশৰ কল্যাণ আৰু উন্নতিৰ হকে কাম কৰি যাবলৈ সংকল্পবদ্ধ হ'ব লাগিব আৰু তেতিয়াহ'লে আমি নিশ্চয় চাব পাৰিম 'প্ৰভাতে প্ৰভাতে ইমান ফুল।' কেৱল প্ৰয়োজন,- আমি সকলোৱে এই দৃশ্য উপভোগ কৰিবৰ বাবে সংকল্প লওঁ। সমাজ বা দেশৰ মঙ্গল আৰু উন্নতি আমাৰ সকলোৰে কামনা হওক।

১৯৯৬-৯৭ বৰ্ষৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'
উপলক্ষে অনুষ্ঠিত বঁটা বিতৰণী সভাৰ বেঙনি :

বঁটা বিতৰণী সভাত উপস্থিত থকা সভাপতি ভাবগ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
মাননীয় শ্ৰীযুত বসন্ত কুমাৰ দত্ত, আমন্ত্ৰিত অতিথিদ্বয়
মাননীয় শ্ৰীযুত অবনী কান্ত ভাগৱতী, শ্ৰীযুত পাৰ্থসাবধি দত্ত
আৰু স্থানীয় বিশিষ্ট ব্যক্তি শ্ৰীযুত কেশৱ চন্দ্ৰ বাজা

বঁটা বিতৰণী সভাৰ একাংশ

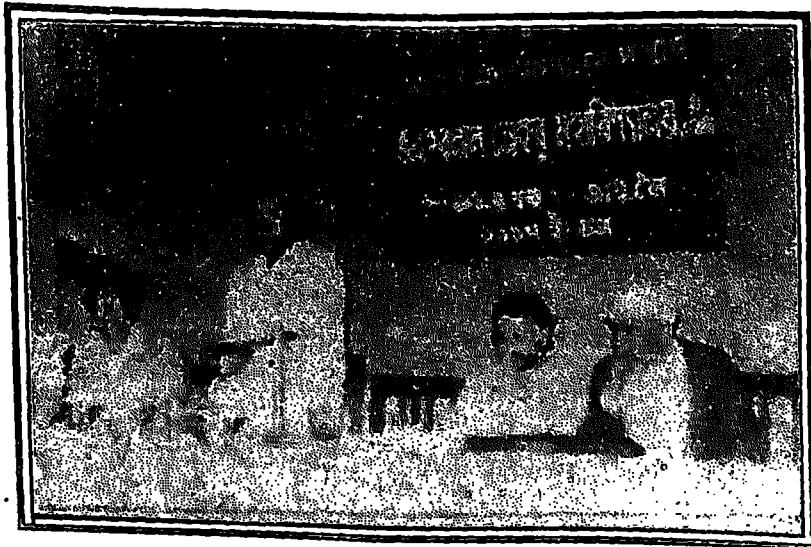
বঁটা বিতৰণী সভাত ভাষণৰত অৱস্থাত

প্ৰাক্তন অধ্যাপক মাননীয় শ্ৰীযুত পাৰ্থসাবথি দত্ত

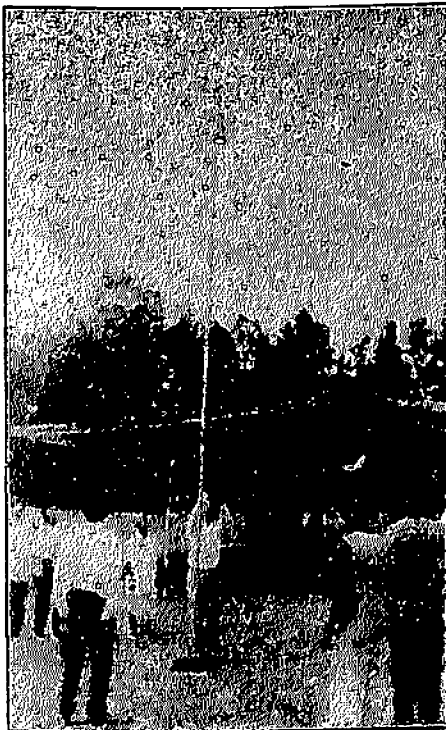

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভূগোল বিভাগৰ
বিভাগৰ মাননীয় শ্ৰীযুত অবনী কান্ত ভাগৱতী

সভাপতি ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
মাননীয় শ্ৰীযুত বসন্ত কুমাৰ দত্ত

নৱাগত আদৰণী সভাৰ ৰেঙনি

নৱাগত আদৰণী সভাৰ একাংশ

পতাকা উত্তোলন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
মাননীয় শ্ৰীযুত বসন্ত কুমাৰ দত্তই

আদৰণী সভাত উপস্থিত থকা
কেইগৰাকীমান বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ লগত

সভাপতি ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ

মাননীয় শ্ৰীযুত বসন্ত কুমাৰ দত্ত,
মুখ্য অতিথিৰূপে বকো সমষ্টিৰ বিধায়ক
মাননীয় শ্ৰীযুত জ্যোতিপ্ৰসাদ দাস
আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ

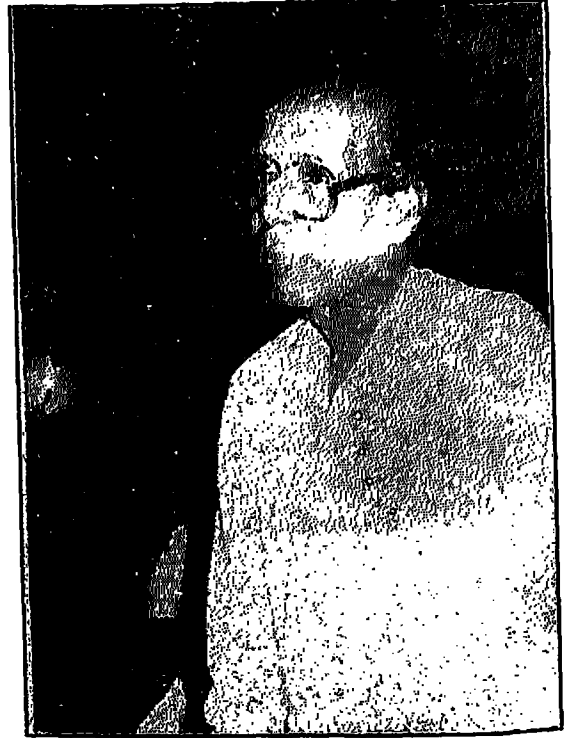
যুৱকল্যাণ বিভাগৰ সঞ্চালক মাননীয় ড० প্ৰবীণ কুমাৰ দাস

নৱাগত আদৰ্শী সভাত ভাষণৰত অৱস্থাত

মুখ্য অতিথি বকো সমষ্টিৰ বিধায়ক মাননীয়
শ্ৰীযুত জ্যোতি প্ৰসাদ দাস

সভাপতি ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ মাননীয়
শ্ৰীযুত বসন্ত কুমাৰ দত্ত

বিশিষ্ট অতিথি বাভা হাছং স্বায়ত্ব শাসিত পৰিষদৰ (দুখনৈ)
মুখ্য কাৰ্যবাহী সদস্য মাননীয় শ্ৰীযুত শবৎ চন্দ্ৰ বাভা

বিশিষ্ট অতিথি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ কল্যাণ
বিভাগৰ সঞ্চালক মাননীয় ড॰ প্ৰবীণ কুমাৰ দাস

আমার প্রতিভা

শ্রেষ্ঠ খেলুরে
শ্রীমৈলাশ বাভ

শ্রেষ্ঠা খেলুরে
শ্রীজোনালী বাভ

শ্রেষ্ঠা সংগীত প্রতিযোগী
শ্রীপাকল কুমাৰী

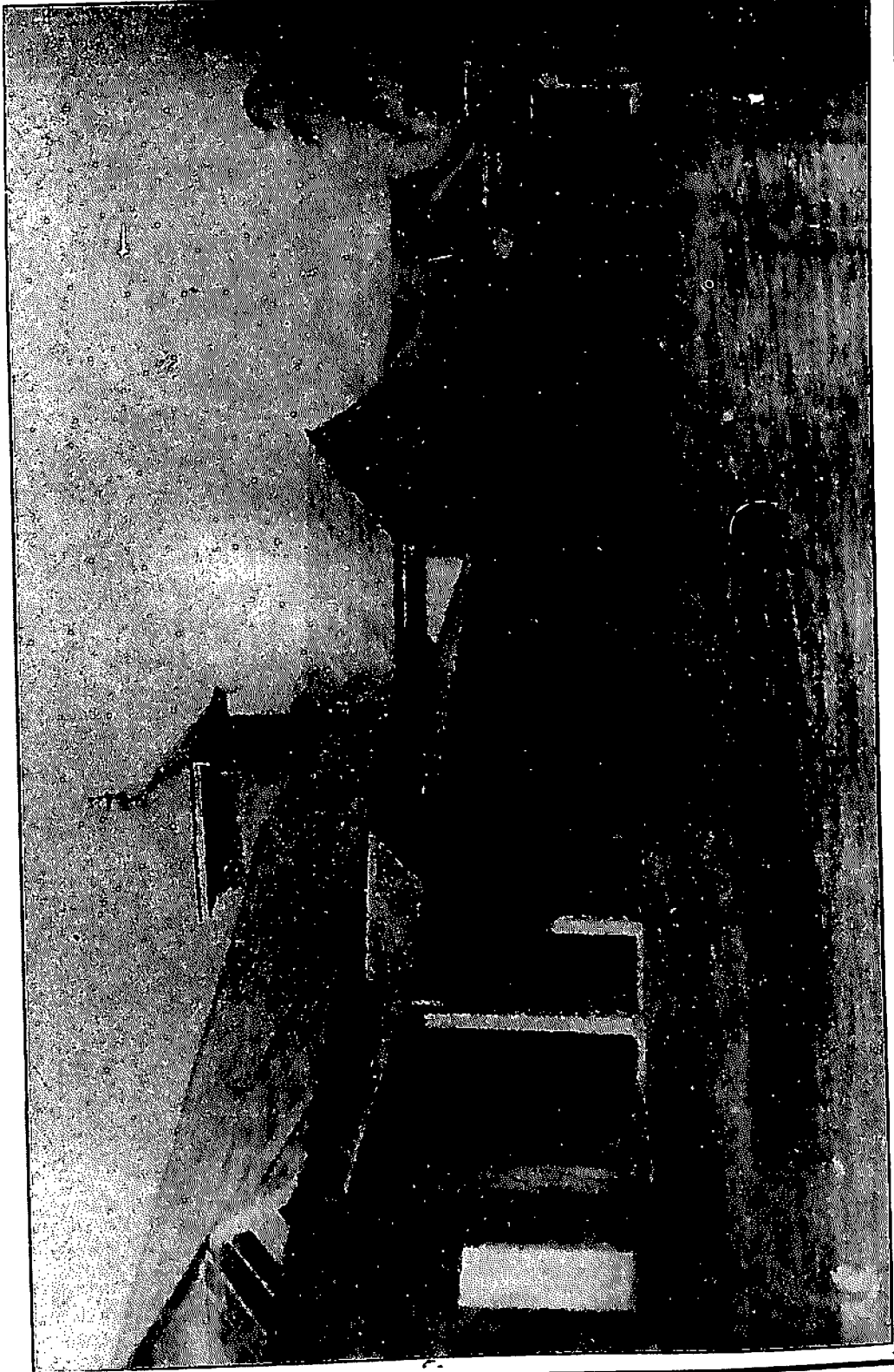
সম্পাদনা সমিতি 'জৱাহৰ জ্যোতি' ১৯৯৬-৯৭ চন

খিয় হৈ (বাওঁফালৰ পৰা)- সত্যজিত কলিতা, (আলোচনী সম্পাদক) বতন বৰুৱা, (সাঃসাঃ) ছাত্ৰ সদস্য, নেপোলিয়ন ৰাভা,
(সহঃ সাঃ সাঃ) সদস্য আৰু ভূপেন নাথ, (সহঃ আলোচনী সম্পাদক)

বহি (বাওঁফালৰ পৰা)- অধ্যাপক মৃগেন শৰ্মা, (তত্ত্বাবধায়ক) অধ্যাপক ধৰ্মকান্ত বৰুৱা, (উপ-সভাপতি) ভাৰপ্রাপ্ত. অধ্যক্ষ বসন্ত কুমাৰ দত্ত,
(সভাপতি) আৰু অধ্যাপক দিলীপ দাস, (সদস্য) ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয় ভৱনৰ একাংশ

পতিতা

শ্ৰীআনন্দ বাণা

১ম বৰ্ষ, স্নাতক মহলা

এটি অন্ধকাৰাচ্ছন্ন কোঠাৰ মলিয়ন বিছনাত
 দুৰাৰোগ্য বোগত আক্ৰান্ত অনাহাৰী এটি নাৰীদেহ
 অচল মুদ্ৰাৰ দৰে আজি তাই পৰিত্যক্তা
 ভয়ঙ্কৰ বীজাণুৰ দৰে অস্পৃশ্যা;
 নাক কোঁচাই তাইৰ সমুখেৰে সৌৱা পাৰ হৈ গৈছে
 এজন দুৰ্জনকৈ 'ভদ্ৰলোক'ৰ জাক !
 তাহানি বাতিৰ অন্ধকাৰত তাইৰ দেহৰ উষ্ণতা বিচাৰি লৰবি অহা
 এইজাক ভদ্ৰলোকক তাই ভালদৰে চিনি পায়। চিনি পায়
 দিনৰ পোহৰত ফিট্‌ফাট পোছাক পিন্ধা
 অথচ বাতিৰ অন্ধকাৰত বীভৎস ৰূপ ধৰা
 এইজাক ভদ্ৰলোকৰ বহুৰূপী মুখা।
 তাই বুজি পায় ভদ্ৰলোকবোৰ একো একোজন সুনিপুণ অভিনেতা;
 ব্যস্ততাৰে আগবাঢ়ি যাওঁতে
 তেওঁলোকে ভুলতেও ঘূৰি নাচায় তাইৰ কুঠীৰ ফালে
 শুনিও নুশুনাৰ ভাও জুৰে সহায় বিচৰা তাইৰ সকাৰতৰ মাত
 তেওঁলোকৰ বাবে তাই যেন কাহানিও লগ নোপোৱা এক অপৰিচিতা।
 অলপ পিছতে এইজাক ভদ্ৰলোক অহা বাটে উভতিব
 তেতিয়া তেওঁলোকৰ লক্ষ্য নিজৰ বাসস্থান য'ত আছে
 তেওঁলোকৰ পিতৃ-মাতৃ, ভগ্নী-ভাতৃ, স্ত্ৰী-সন্তান।
 তেওঁলোকে তেতিয়াও একো একোজন সুনিপুণ অভিনেতা
 দায়িত্বশীল সন্তান, অভিভাৱক, স্বামী অথবা পিতৃৰ ভাও দিয়াৰ।
 অহাকালি বাতিপুৱা তেওঁলোকে আকৌ আৰম্ভ কৰিব
 এটি নতুন দিনৰ আখৰা
 দেহত থাকিব দেশী অথবা বিদেশী ফিট্‌ফাট পোছাক আৰু
 মুখত নীতিবাগীশৰ ঘোষা।
 সন্ধিয়াৰ পিছত বাতিৰ আন্ধাৰ নামি আহিলে
 তেওঁলোক আকৌ আহিব
 তাইৰ দুকাষৰ কুঠীৰোৰৰ দুৱাৰ তেওঁলোকৰ বাবে খোল খাব
 ব্যস্ততাৰে তেওঁলোক তাত সোমাই পৰিব
 ভুলতেও ঘূৰি নাচাব তাইৰ ফালে এৰাব
 শুনিও নুশুনা হ'ব যন্ত্ৰগাৰ্হিষ্ট তাইৰ সকাৰতৰ মাত
 তেওঁলোকৰ বাবে তাই হ'ব তেনেই অপৰিচিতা
 পৰিত্যক্তা এক অস্পৃশ্যা পতিতা !

মোৰ পণ

শ্ৰীবশিষ্ঠ দেৱ শৰ্মা

১ম বৰ্ষ, স্নাতক মহলা (কলা শাখা)

বাৰ্জনীতিৰ মঞ্চত নীলা শিয়ালৰ মিছা প্ৰলোভন : খাদ্য-বস্ত্ৰ-আশ্ৰয়ৰ;
 গোষ্ঠী-সংঘাত অথবা সাম্প্ৰদায়িকতাৰ বীজ সিঁচি
 তেজৰ বন্যা বোওৱা ধুবন্ধৰৰ কুটিল ছলনা;
 সমুখত উন্মুক্ত আকাশৰ তলত
 নিৰক্ষৰ জনতাৰ দল;
 সিহঁতৰ লঘোণীয়া পেট,
 নিশকতীয়া দেহবোৰ কয়, উদং অথবা ছিন্ন বস্ত্ৰ পৰিহিত;
 যুগ যুগ ধৰি বঞ্চনা আৰু শোষণত নিমজ্জিত সিহঁতৰ সন্তা;
 তথাপিও সিহঁতৰ চকুত এতিয়াও আশাৰ অন্তহীন স্বপ্ন :
 দুবেলা দুমুঠি ভাতৰ, লাজ আৰু জাৰ গুচাবলৈ এডুখুৰি বস্ত্ৰৰ,
 ব'দ-বৰষুণৰ হাত সাৰিবলৈ এখন চাল অথবা এটি জুপুৰী ঘৰৰ ।
 স্বপ্ন নহয়, পঞ্চাশ বছৰীয়া এয়া এক দুঃস্বপ্ন--
 বুকুত বান্ধি লৈ মৰি গৈছে সিহঁতৰ পিতৃ-মাতৃ, ককা-আজোককা;
 মহাত্মাই অঁকা দেশৰ ছবিখন বাস্তৱত নৌদেখোঁতেই
 মৰিব হয়তো সিহঁত- সিহঁতৰ অনাগত বহুতো উত্তৰ পুৰুষ;
 অথচ সিহঁতৰ চকুৰ সমুখতে উদ্ভাসিত হৈছে অন্য এক জীৱন,
 অন্য এক প্ৰকাৰ মানুহ । সুউজ্জ্বল চেহেৰাৰ এই চাম মানুহৰ
 চালে চকুৰোৱা বাসস্থান সুশোভিত, সুৰক্ষিত,
 আপেল-আঙ্গুৰ, মাছ-মঙহেৰে উঁভৈনদী ডাইনিং টেবুল,
 চকু ছাট মৰা পোছাক, গাড়ী-বাহন আৰু নিত্য নতুন
 কত কিমান যে আহিলা ভোগ-বিলাসৰ !
 মহাত্মাই অঁকা দেশৰ ছবিত নাছিল এই দুই প্ৰকাৰ মানুহ
 নাছিল সিহঁতৰ মাজত বিশাল এখন সাগৰ ।
 সেইখন ছবি আছিল সেইবোৰ মানুহৰ
 যাৰ সুখতো যিমান দুখতো সিমান অধিকাৰ ।
 সময়ৰ নিষ্ঠুৰ আঁচোৰত ক্ষত-বিক্ষত বিবৰ্ণ আজি সেই ছবি;
 এক মহান স্বপ্নৰ কি যে দুঃসহ পৰিণতি !
 সেয়ে মই তুলি ল'লোঁ বং আৰু তুলি ।
 মোৰ পণ আঁকি যোৱা মহামানৱৰ সেইখন ছবি
 পথাৰে-প্ৰান্তৰে, চহৰে-নগৰে, হৃদয়ে হৃদয়ে.....।

অনাকাঙ্ক্ষিত

শ্ৰীঅক্ষয় ৰায়

২য় বৰ্ষ, স্নাতক মহলা (বিজ্ঞান শাখা)

শুনা নাই এজাক জিয়াংসু নৰখাদকৰ বিকট চিঞৰ ?
সিহঁতৰ প্ৰয়োজন কেৱল কেঁচা মঙহ আৰু তপত তেজৰ !
আদিমৰ্তকৈ আদিম নৰখাদক জাকৰ অবিৰত জয় যাত্ৰাত
প্ৰতিটো নিশাই ইয়াত কাল অমানিশা
প্ৰতিটো পদূলিৰ মুখত স্তব্ধ আজি প্ৰবাহশীল বতাহ ।

হে মোৰ হৃদয় দেৱতা !
তুমি বাক কোন সতে চাই থাকা
দুঃসময়ৰ এই নিদাৰুণ তামাচা;
প্ৰত্যয়লৈ কাৰ মুখলৈয়েবা চাবা
যি পেলাব পাৰে অন্ত এই নিদাৰুণ তামাচাব !

উপলব্ধি

হে মোৰ হৃদয় দেৱতা !
তুমিতো জানা
সুচতুৰ অভিনেতাসকলক বাদ দি
সকলো আজি নিকৰুণভাৱে অসহায় !

আমিন মিজানুৰ ৰহমান
৩য় বৰ্ষ, স্নাতক মহলা

তোমাক বিচাৰি ফুবোঁতে দেখা পালোঁ
লৌহদ্বাৰৰ ভিতৰত অগ্নিফুল হৈ তুমি প্ৰস্ফুটিতা
চকুত তোমাৰ ট-ট কৈ জ্বলি থকা প্ৰেমৰ সূক্ষ্মটো
এই যেন নৈ হৈ বই আহিব হিল-দল ভাঙি
এই যেন উটুৱাই নিব জাত-পাত-সংস্কাৰৰ এলাক্কলীয়া প্ৰাচিৰ !

ভয়-সংকোচ, ভোক-পিয়াহ সকলো পাহৰি
লৌহদ্বাৰৰ বাহিৰত তোমাৰ প্ৰতীক্ষাত
মই আজি সেয়ে অক্লান্ত অতন্দ্ৰ প্ৰহৰী ।
মোৰ পণ তোমাৰ মুক্তি;
জানো মই নিৰ্ভুলভাৱে
সত্যৰ অমোঘ ফুল
সময়ৰ বুকুত এদিন ফুলিবই আৰু
সেই ফুলৰ সুবাসে টোদিশ আমোলমোলাব ।

বহাগ

শ্ৰীদ্বীপেন বৰুৱা

১ম বৰ্ষ, স্নাতক মহলা (কলা শাখা)

আঁহতৰ তল নিমাওমাও
বিহুতলী তেজেৰে বাঙলী
কি বুলি জনাওঁ আজি আদৰণি
হে মোৰ মৰমী ব'হাগী !

পেঁপাৰ মাতত গাভৰুৰ গাত আজি নুঠে দেওধনি
গচকত তাইৰ যঁতৰ ভঙাবো নাই মনটি
ঢোলৰ বোলত কঁপিহে উঠে হিয়াৰ কোনোবাখিনি
জানোচা এয়া বণ শিঙাৰ ধ্বনি !
জানোচা এয়া হিয়াৰ আমঠুৰ বিপদৰহে কিবা আগজাননী !

হে ব'হাগ ! নমাই অনা এনে এজাক বৃষ্টি
যি ধুই নিব পাৰে ভাতুৰ তেজে বঙা কৰা মাটি
যি নিকা কৰি দিব পাৰে ভাতুৰ হাতৰ কৰাল মৰা কধিৰ
আৰু নিৰ্বাপিত কৰিব পাৰে জিঘাংসাৰ সৰ্বনাশী জুই ।

হে ব'হাগ !
সেউজী পাতৰ আঁৰে আঁৰে আকৌ জগোৱাহি শুই পৰা কেতেকীজনী
ডালে ডালে আকৌ ফুলোৱাহি কপৌ-যুতি-মালতী
তাকে গুজি খোপাত
ঢোল-পেঁপা-গগনাৰে বজনজনোৱা বিহুতলীত
আকৌ এবাৰ পখিলী হওক বঙিলী, পমিলী, সেউতী..... ।

মিছিল

মিছ দীপশিখা দাস

১ম বৰ্ষ, স্নাতক মহলা (বিজ্ঞান শাখা)

তোমাৰ গানৰ সুৰে

লক্ষ জনৰ আকুল হৃদয়

কবি তোলক মহীয়ান,

প্ৰাণ ভৰি গাওক

সকলোৰে সমস্বৰে

দেশ মাতৃৰ পৰাণ জুবোৱা গান ॥

তোমাৰ গানে

জগাই তোলক

যত বিপ্লৱীৰ প্ৰাণ,

দেশ জুৰি আজি

উঠক বাজি

বণ-শিঙাৰ উদাত্ত তান ॥

জয়াৰ দেশৰ

কিৰীটি বাখিবলৈ'

আমি যত নৰ-নাৰী,

আহা একেলগে

মিছিল সাজি

জ্বলাওঁ বিজয় দীপালী ॥

আমাৰ দেশৰ

বদন বোৰক

আমিয়ে কৰিম নাশ,

দেশৰ ভূমিত

আমিয়ে ৰচিম

প্ৰাঞ্জল ইতিহাস ॥

সময়ে কথা ক'ব

মিছ গীতা ডেকা

২য় বৰ্ষ, উঃমাঃ শ্ৰেণী (বিজ্ঞান শাখা)

সময়, কথা ক'বা ?

কোৱা, অতীতৰ নহয়- বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ ।

কোৱা কথা সিহঁতৰ যাৰ উৰুখা পঁজাৰ চালেৰে

ব'দ আৰু বৰষুণৰ নিৰ্বিবাদ প্ৰবেশ

যাৰ দেহ শতছিন্ন বস্ত্ৰেৰে বিবস্ত্ৰপ্ৰায় আৰু

যাৰ নিবন্ধ পেটত ক্ষুধাৰ দগমগ অগনি আৰু সেইবাৰেই যি

উচ্ছিষ্ট এটুকুৰা কটি আৰু এমুঠি অন্নৰ বাবে

কাষৰ আকাশচুম্বী অট্টালিকাৰ তলত

প্ৰহৰৰ পিছত প্ৰহৰ প্ৰতীক্ষাবত একো একোটি তন্মাহীন প্ৰহৰী ।

সময়, কথা কোৱা ছফিষ্টিকেটেদ টেকন'লজীৰ-- স্পেছ ট্ৰেভেল,

নিউক্লিয়াৰ টেষ্ট, এটম ব'ম্ব, হাইড্ৰ'জেন ব'ম্ব, মিছাইলব.....

কোৱা কথা সেইখন পৃথিৱীৰ য'ত অৱশ্যাস্ত্ৰাৱী পক্ষুভূই

বিষময় কৰি তুলিব অনাগত শত সহস্ৰ শিশুৰ নিৰ্দোষ জীৱন

আৰু য'ত জীয়াই থকাটো হ'ব যন্ত্ৰণাৰ মাথো নামাস্তব ।

সময়, তোমাৰ প্ৰশস্ত বুকুৰ মাজত সাঁটি থোৱা

লুপ্তিত পৃথিৱীৰ বিষাদৰ গান

সেই গানেই হয়তো এদিন আনিব ঘূৰাই পৃথিৱীৰ হেৰোৱা হাঁহি ।